

ETOVÉ

(O tom, jak se do toho zamotal Barbulík, vypráví Petr)

„Kosmický objekt v silovém poli planety. Pozor! Všem na vědomí! Kosmický objekt v silovém poli planety...“

Tak nějak zazněl první signál na Naší, když se pochroumaná raketa dostala do její blízkosti. ŠFŠK se napojil na všechny bytosti planety.

„V objektu známky života. Rozhodněte! Zničit? Zachránit?“

V té chvíli dva lidské životy visely na vlásku. Zničit? Zachránit? Bytosti planety Naší se vyjádřily. Bylo to nerozhodně. ŠFŠK vylosoval ze seznamu Barbulíka: „Ty rozhodni!“

Barbulík odpověděl okamžitě: „Zachránit!“

ŠFŠK usměrnil silové pole na sestupné dráze: „Jsou tvoji. Ručíš za to, že nové živoucí jednotky nenaruší zdejší život.“

Tím jsme se dostali do rukou, no spíš do chapadélek našeho nového kamaráda Barbulíka. On vlastně nemá žádné lidské jméno, ale při prvním pohledu na něj jsem si okamžitě vzpomněl na strašidýlko Barbuchu z jedné dětské knížky. Byl právě tak ošklivý a zároveň ohromně sympatický, že jsem si ho pro sebe takhle pojmenoval.

Barbulík nám zachránil život. Měl bych však začít vyprávět odjinud...

Mým domovem je planeta Země, ale nikdy jsem tam nebyl. Narodil jsem se ve vesmíru mezi Druhým a Třetím sektorem. Vychovali mě v ústavu, kam mě rodiče odložili před svou poslední cestou. Už se nikdy nevrátili. No co? To se v lidském životě stává. Bylo nás tam takových víc. Zdraví život... Pravidelný režim... Nebýt Etů, mohl jsem teď studovat na pilota dálkových lodí či se dát

na biogeologii. Obojí by mě bavilo. Jenže všechno se změnilo v jediném okamžiku.

Právě jsme se vraceli z výletu a dosedali na kosmodrom. Motory jeden po druhém utichaly. Pak naši raketu smetla ohromná síla mimo plochu. Vypadl jsem trhlinou. Odfouklo mě to mnohem dál než raketu. Pak to bouchlo. Udělalo se mi zle. Doteď vidím ve vzpomínkách kolem všeho mlhu. Utíkal jsem pryč. Mozek mi úplně vypnul, nedokázal jsem přemýšlet. Bylo mi jedno, kam běžím, proč běžím, nevnímal jsem ani, jak dlouho běžím. Pak jsem asi omdlel.

(O cestě do neznáma vypráví Ben.)

„Bobe?“

„Jsem tady, Bene, hned za tebou.“

Kdyby se někdo koukal z výšky, uviděl by dva muže, jak se krčí v betonovém kanálu a mají co dělat, aby se do úzkého prostoru vešli. Údržbářské kombinézy plasticky obepínají poněkud širší partie kolem břicha.

„Musíme to přeběhnout.“

„Jo. To teda musíme, ale že by se mi zrovna chtělo vystavovat se na téhle ploše, to se mi teda nechce.“

„Jo, kamaráde, jinudy to nejde. Tfuj, tfuj, zlom vaz. Jsi starší, tak máš přednost.“

„Najednou,“ zavrčel Bob, ale přitáhl se k okraji plochy. Opatrně se vysunul a na svou tloušťku až neuvěřitelně hbitě přeběhl nekrytou plochu. Skulil se do dalšího betonového koryta. Za malý okamžik do něj sklouzlo i moje tělo.

„Dávej pozor, kruci, copak nevidíš?“

„Proboha, kde se tu vzal? Žije?“

Sklonili jsme se nad obličejem malého kluka.

„Počkej, pusť mě, já dělal kdysi zdravotníka.“

„Jo, ale to se ještě nelítalo ani na Měsíc.“

„Hele, nerejpej a radši mi ho tuhle podrž.“

Po chvíli oživovacích pokusů začal malý pacient jevit známky života. Tiché vzdechy se začaly měnit ve sténání, končetiny se mu začaly trhavě škubat.

„Tak co, co tomu říkáš, Bobe? Není von v posledním tažení?“

„Po té tvé zdravotnické péči by nebylo divu. Ale možná je v šoku.“

Chlapec najednou vytřeštil oči a začal křičet.

„Tak to ne, kamaráde, to by nešlo,“ procedil mezi zuby Bob a nacpal chlapci do pusy svůj šátek.

„Co teď s ním?“

„Nechat ho tady!“

„Bezvadnej nápad, na to bych sám nepřišel!“

Z dálky sem dolehlo několik výbuchů, ale v blízkém okolí bylo pusto, nikde se nic nehýbalo. Chlapec už se trochu uklidňoval. Vytáhli jsme mu pokusně šátek z úst. Už ani nesténal. Jen trochu nepravidelně oddychoval. Zdálo se, že začíná vnímat.

„Tak co, Tome, rozumíš mi?“

„Já... já nejsem Tom.“

„No, sláva. Hlavně, že se domluvíme. Kde ses tu vzal?“

Chlapec začal přemýšlet a pak se v jeho očích objevila hrůza: „Raketa... oni vybuchli... všichni tam...“

Vzal jsem ho za ramena: „Klid. Klid. Uklidni se. Zatím žiješ. Zatím ještě žijeme...“

Bob mezitím opatrně prohlížel plochu kosmodromu.

„Prozatím v pořádku. Měli bychom vyrazit. Můžeš chodit, Tome?“

„Já nejsem Tom.“

„No dobře. Jak se tedy jmenuješ?“

„Já... já nevím.“

„To nevádí. Než si vzpomeneš, tak budeš Tom. Můžeš chodit? Zkus to.“

Za chvíli už jsme se všichni tři plížili kanálem. Všude kolem se chvělo nepřírozené ticho. Život jako by odumřel. Kromě pár trosek byl kanál bez problémů průchodný. Během necelé hodiny jsme dorazili ke staré části letiště. Dávno nepoužívané rakety tu trčely ve stojanech. Nikdo tohle opuštěné museum nehlídal. Jako údržbáři jsme se tu perfektně vyznali. Několikrát jsme tu renovovali staré historické unikáty. Některé z nich byly dokonce funkční. Stačilo by uvolnit blok stojanu a při troše štěstí...

Najednou se Bob zarazil a všichni jsme se přikrčili k zemi.

„Snad už nejsou i tady,“ znejistěl jsem.

„Ne, nejsou to Etové,“ obrátil se a zašeptal Bob, „jsou to lidi. Ale měli stejný nápad jako my.“

„Do proudnic, abych neklel, doufám, že si nevyberou tu naši.“

„Klid, Bene, zdá se, že jsou u esek. Tvarově jsou mnohem modernější.“

„Neměli bychom se s nimi spojit?“

„Do erka bychom se nevešli a esem letět nechceme. Navrhují počkat. Kousek se vrátíme, aby nás nezasáhly startovací jazyky.“

V bezpečné vzdálenosti jsme se všichni tři usadili a snažili se udělat si pohodlí. Chlapec se opřel o mé rameno a za chvíli se mi vyčerpaně sesunul do klína. Ve spánku sebou občas škubnul. Nebylo to příjemné čekání. Obloha se potáhla rudožlutými pruhy. Tu se pod námi zachvěla země.

„Slyšíš? Startují.“

Chvění země zesílilo a probudilo i chlapce. Hleděli jsme do rudnoucí oblohy a čekali na vzlet rakety. Nechají ji Etové odstartovat? A budou mít ještě čas vypravit další raketu? Kluk na tom byl ještě nejlíp. Nic nevěděl o těžkých pochybnostech nás dospělých, svěřil se do našich rukou a důvěřoval nám. Vtom se vzduch zamlžil a raketa se zvedla od země.

„Povedlo se jim to,“ chtěl říci Bob, ale nedořekl. Náhle ohromná síla odhodila raketu z dráhy a ta po půl minutě ještě ve vzduchu explodovala.

„Tak tohle vypadá dost bledě. Já nevím, jak ty, Bene, ale já bych dal přednost luxusní turistické třídě s plným zaopatřením.“

„Jenže k máni jsou už jen tři vstupenky do pekla.“

„Tak jdem na to, ne?“

Znovu jsme se plížili ke starému kosmodromu. Stále ještě tu bylo dost kosmických korábů na výběr. Najednou se Bob zarazil.

„Nápad! Dostal jsem nápad. Poslouchej, Bene. Já to risknu na Jestřábovi a vy dva zkusíte stínový start. Co ty na to?“

Zamrazilo mě: „První kolej má peklo jistý, Bobe.“

„Já vím. Ale stojí to za risk. Srovnáme si čas. Máš? Prima. Start hodíš naplno a pak přiškrtíš jeden motor. Erko to vydrží.“

„Bobe, to je... Co kdybychom to zkusili společně?“

„Nesmysl. A ty to víš. Tak zlomte vaz. Start domluvíme na vlně 115.“

Bob se dotkl mého ramene a já jeho, pak se prudce otočil a vyrazil k sektoru jednomístných lodí. Vzal jsem chlapce za loket: „Pojď, Tome, jdem na to.“

„Myslíte, Bene, že se to povede?“ zeptal se roztřeseně.

„Jasně. Chce to jen trochu šikovnosti.“

Kdyby chlapec věděl, jak málo věřím v úspěch, zamrzl by mu úsměv na rtech. Vyrazil jsem tak rázně, že mi sotva stačil. Raketa byla úplně jiná než současné turistické. Ke vstupu jsme museli vyšplhat po žebříku. Uvnitř jsem chlapci hodil kosmický oblek a nechal ho, ať si s oblékáním poradí, jak umí. Pustil jsem se do ožívování vnitřních systémů rakety. Kluk si s oblékáním poradil velice rychle a ačkoliv se ve velkém obleku pohyboval těžce a nemotorně, za chvíli už mi koukal přes rameno. Poté co se probudily všechny ciferníky na přístrojové desce, oblékl jsem se

do skafandru i já. Podívali jsme se s Tomem na sebe, zhluboka jsem se nadechl a stiskl kód na 115. vlně. Na displeji nám naskočil čas startu. Deset, devět, osm... v křesle za námi zaklapla poslední spona... tři, dva, jedna. Za oknem zahořel záblesk Bobovy rakety a vzápětí jsme odstartovali i my. Zaplavil nás pocit, že se nám v břicho přeházely vnitřnosti. Přiškrtil jsem jeden motor. Vtom cosi za oknem explodovalo a velká síla odhodila naši raketu ze směru. Znovu jsem pustil oba motory naplno. Byl to příšerný okamžik. Loď se zhoupala, pak ale zabrala a zanedlouho prorazila do kosmického meziprostoru. Opatrně jsem přepnul všechny systémy na automatiku. Bylo až překvapující, že to všechno dosud funguje. Zdálo se, že jsme z nejhoršího venku. S úlevou jsme shodili skafandry.

„A kam teď vlastně letíme, Bene?“

„Jo, chlapče, to kdybych věděl...“

„A co Bob? Možná, že se z toho taky dostal.“

„Nedostal. Jestřáb explodoval hned po startu.“

Zahleděli jsme se do okna, ve kterém se vzdalovala nebezpečná planeta, a chvíli nám nebylo do řeči.

„Co jsme těm Etům udělali, že nás tolik nenávidí? A jak vůbec vypadají? Bene, vy jste se s nimi potkal?“

„Potkal, Tome, potkal. Naštěstí si mě nevšimli.“

„A jak vypadají?“

„No, trochu jako my, jenže jsou obrnění šupinami, nedají se zničit našimi zbraněmi, nerozumí, co jim říkáme, a likvidují nás jako plevel.“

„Ale proč?“

„Jó, kamaráde, já se jich na to neptal.“

„Bene, já mám strach. Nemohli bychom letět na Zemi?“

„Nemohli, Tome. Nemáme dost zásob a tenhle krám by tam letěl dvacet let. Zkusíme to na některé přestupní stanici. Snad tam ještě nebudou.“

Během čtrnácti dnů letu jsme se s chlapcem velice sblížili, jak taky jinak. Rychle se učil. Provoz rakety ovlá-

dal za týden a živě se zajímal o vesmírné mapy.

„Bene! Proč je v těch mapách tolik bílých míst?“

„Na to si snad dokážeš odpovědět sám, ne?“

„Jasně. Nikdo je ještě neprozkoumal.“

„Nezapomeň, Tome, že tahle raketa je vybavena dobovou výstrojí.“

„To je škoda. Já myslel, že některá místa budeme moci prověřit jako první. Jenže takhle třeba vyzkoumáme něco, co už je dávno známé. To mě nebaví.“

Kluk znechuceně zaklapl mapy a ohlédl se, co dělám.

„To máš marný, Bene, stejně to nespravíš, anténa je na cucky.“

„To vím taky.“

„Proč se s tím teda morduješ?“

„Bez vysílačky a příjmu jsme jako bez rukou. Letíme neznámou oblastí, nemáme možnost se s nikým domluvit. Do parabol práce. To není možné, aby se to nedalo nějak nahradit. Co když na Terebě vletíme Etům přímo do náruče, no? Co potom?“

„Ty, Bene, já mám nápad. Co bys říkal tomuhle?“

Chlapec začal hrotovou tužkou skicovat na obrazovce jednoduché schéma. Pozorně jsem ho sledoval. Jasně, je šikulka, Vzal jsem mu tužku, smazal polovinu nákresu a doplnil schéma trochu jinak.

„Nó, nerad bych tě přechválil, ale... zkrátka to zkusíme. Pojď se mnou do skladu, musíme se tam porozhlédnout.“

Trápili jsme se s tím oba celý týden. Nebylo to snadné. Zastaralé vybavení historické lodi poskytovalo jen velice omezené možnosti. Některé důležité součástky úplně scházely, s jinými jsme si zase nevěděli rady, další popraskaly při zapojení. Už jsme toho měli oba plné zuby. Tom s tím už stokrát praštil, ale nedokázal na to nemyslet a stále přicházel s novými a novými nápady, které však zatím nevedly k očekávanému výsledku.

„Tome, pojď se najíst.“

„Nejdu, nemám hlad.“

„Tome...“

„Víš přece dobře, že už tuhle hnusnou tabletovou stravu nemůžu ani cejtít. Jak se tím proboha mohli živit delší dobu? Mně už je špatně jenom když se na to kouknu.“

„Tome...“

„No jo. Dyť už jdu.“

Ale sotva polkl dvě tablety, vystartoval z jídelny.

„Něco mě napadlo, musím to jít nakreslit, než to zapomenu.“

Ale jo, já ho chápu, taky mi to dvakrát nechutná, jenže vnutit takovémuhle třestidlu všechny potřebné živiny a vitamíny, to je fakt nevděčná práce. A brzo budeme mít i další starosti. Biolinka tu není a zásoby na delší let nevystačí. Nevyjde-li přistání na Terebě, bude veškerá snaha marná. Plášť rakety taky značně trpí, kdo ví, jak to všechno dopadne. No, za týden budeme moudřejší nebo už třeba nebudeme vůbec.

„Bene, Bene, pojd' sem honem. Já už to možná mám.“

„Víš co, kamaráde? Nejdřív t přijď dojíst, jo?“

„Bene, já už vážně...“

„Tome!“

„No jo. Dyť už jdu.“

Po dalším týdnu nám Tereba začala růst před očima. Vypadala pustě a nevlídně. Tom seděl u přístrojové desky a střídavě zapojoval různé druhy signálů. Vlastně takhle seděl už třetí den. Odmítal chodit spát a občas ve svém křesle upadal v milosrdný mikrospánek. Měl jsem také plné ruce práce. Připravit tuhle historickou rachotinu k přistání bylo mnohem složitější než odstartovat. Vydrží žáruvzdorná vrstva pláště? Mají skafandry dost vzduchových zásob? Funguje nastavení přetlaku v komoře? Máme se spolehnout na automatiku nebo na ruční manévrování? Najdeme naváděcí paprsek kosmodromu? Občas jsem zavítal do centra k Tomovi. K oběžné dráze nám zbývala už jen hodi-

na.

„Bene, asi to spojení nevyjde. Pořád nic. Co uděláme?“

„Stočíme to na oběžnou dráhu, dál se uvidí.“

Ale ani po ustálení režimu kolem planety jsme nebyli moudřejší. Všude byl až podezřelý klid.

„Nedá se nic dělat, zkusíme přistát,“ rozhodl jsem a natáhl ruku po řídicí páce. V tom okamžiku nás zarazil silný akustický signál. Tom si strhl sluchátka, aby nepřišel o ušní bubínky.

„Dekodér, zapni dekodér,“ natahoval jsem se k němu, ale to už se vzpamatoval a byl rychlejší než já. Oba jsme upřeli oči na monitor.

„... varování – varování – nepřistávat – letět dál – nepřeložitelná část – varování ...“

Text se opakoval stále dokola. Znovu jsem uchopil řídicí páku a jediným posunem jsem stočil loď pryč od planety. Od stropu na nás zablikala červená kontrolka.

„Zavři skafandr, Tome, máme poškozený plášť. Jdu to spravit.“

Chlapce to příliš z rovnováhy nevyvedlo. Nebylo to poprvé, co jsme museli záplatovat plášť. Sotva jsem odešel, rozzářila se další kontrolka. Byla to jedna z těch, které jsme nedokázali zařadit. K čemu slouží? Tom začal přepínat kamery v různých částech lodi. Všude všechno jako obvykle. Co to může být? Možná něco mimo loď. Meteority? Kontakt s neznámou látkou? Najednou oko vnější kamery zavadilo o cosi podezřelého. To cosi se pohybovalo za námi stejným směrem i rychlostí. Tom lehce pohnul řídicí pákou a raketa poslušně nabrala nový směr. Upřeně sledoval podezřelé těleso. Reagovalo téměř současně stejnou změnou kurzu. Nepatrně se přiblížilo. Pohnul pákou znovu a všechno se do nejmenších podrobností opakovalo.

„Co to tu vyvádíš?“ Vyjel jsem na něho hned jak jsem se vrátil. Chlapec mlčky kývl k obrazovce. Sledovaný objekt se zvolna, ale viditelně přibližoval.

„Můžeme letět rychleji, Bene?“

„Jedině tak do pekla, kamaráde. Plášť s bídou vydrží už tuhle rychlost.“

„A co když jsou to Etové?“

„Aspoň uvidíš, jak vypadají.“

„Třeba se s nimi dá domluvit.“

„Obávám se, že se o to za chvíli můžeš pokusit.“

„Bene, Bene! Co to je?“

Raketa se otřásla, jako by ji pohltily vodní přeje.

„Oni na nás útočí, Bene.“

„Ne, Tome, tohle nebyli oni, to je něco jiného.“

„Bene, přežijeme to?“

„A lehčí otázku bys pro mě neměl?“

Chvění rakety neustávalo, ale trochu se zmírnilo. Sevřel jsem v dlani řídicí páku.

„Ksakru, vůbec mě to neposlouchá.“

„Bene! Oni zmizeli. Vyhráli jsme, utekli jsme jim! Ty nejsi rád? Co se tak mračíš?“

„Už jsi někdy slyšel o mezigalaktických proudech?“

Kluk pohlédl na přístroje, pak z okna, pak zase na přístroje a potom na mě.

„Ty myslíš? No jo, ale...“

Slova se mu zadržela v krku. Raketu unášel silný proud kamsi do neprozkoumaných končin vesmíru. Oba jsme se dlouhou chvíli dívali ven a nemluvili.

„Nějaká naděje přece být musí, ne?“ přerušil konečně ticho Tom.

Neodvážil jsem se na něj podívat. Jak mám proboha tomuhle lidskému mláděti vysvětlit, že na větší manévry už nemáme dost energie a kdo ví, jak je na tom plášť lodi v téhle chvíli. A i kdybychom to dokázali, stejně bychom neměli šanci doletět do civilizovaných končin. O jídle už ani nemluví. Tahle hra je zkrátka bez naděje na vítězství. Jenže copak to můžu říct nahlas?

„No tak, Bene! Já vím, že je to s námi mizerný. To je přece

jasný už od začátku, ne? Ale někde jsem čet o spacím režimu v nouzi. Něco takového by tu nebylo?“

Zamyšleně jsem na něj pohlédl. Konec konců to není špatný nápad. Snad to tu bude fungovat. A pokud nás nikdo nenajde, smrt přijde ve spánku. Vlastně to tomu klukovi myslí líp, než bych od něj čekal. Není třeba mu něco vysvětlovat.

„Máš pravdu, Tome. Nepatrný kousek naděje v tom je. Zkusíme to. Najdi v informačním kódu návod, já zatím připojím vysílačku na automat. Třeba nás někdy někdo potká a porozumí.“

„Já tomu věřím, Bene. Určitě se probudíme, uvidíš!“
Otočil jsem se, abych rozehnal dojetí, které mi zaplavovalo oči. Teď není dobrá chvíle pro city, musíme všechno připravit, na nic nezapomenout... Připoutali jsme se v křeslech, utáhli poslední pásek, poklop.

„Tak to zmáčkni, Bene. A nezapomeň, co se ti bude zdát, pak si to povíme.“

„Prima, Tome. Tak jdem na to...“

Stiskl jsem knoflík, jehla pronikla pod kůži a mlhavé křídlo spánku nám zvolna zakrylo oči. Stará poškozená kosmická loď pípala své signály do prostoru a nesla dál dva lidské tvory vstříc neznámým končinám a možná i životu.

(O planetě Naší vypráví Petr.)

Všude kolem prosvítala zelená. Měnila odstíny od té nejsvětější až po sytě temně zelenou. Bylo to příjemné. Díval jsem se dlouho, než se mi zaostřil zrak. Pak jsem se odvážil pohnout hlavou. Do záplavy zelené barvy vystřelily stříbrné hvězdičky bolesti. Zavřel jsem oči. Pokusil jsem se zahýbat prsty u rukou, pak u nohou. Šlo to. Zhluboka jsem se nadechl. Na hlavě jsem pocítil chladný závan.

Znovu jsem otevřel oči. Dotýkala se mě hebká sametová chapadélka. On byl ošklivý, ale vůbec mě nenapadlo se ho bát. Po celém těle se mu třpytily drobné lesklé korálky – asi oči nebo čidla.

„Nehýbej se. Tělo potřebuje být ještě chvíli v klidu.“

„Jak to, že ti rozumím?“

„Mně rozumí každý.“

Jeho chapadélka mi přejížděla ruce, tělo a nohy.

„Vítám tě na Naší. Zástupce tvého druhu tu ještě nemáme. Doufám, že tu nikomu neublížíš.“

„Nikdy jsem nikomu neublížil.“

Trochu se stáhl: „Jsi poněkud nedokonalý, vnímáš jen omezeně, můžeš ublížit, aniž sám chceš.“

„Opravdu? Co mám tedy dělat?“

„Budeš poslouchat ŠFŠK. Všechno se dozvíš.“

ŠFŠK – nedokážu ten výraz přeložit. Byl to pojem něčeho absolutního na této planetě – něco jako život nebo mozek pro lidské tělo. Chvíli jsme se odmlčeli. Pokusil jsem se protáhnout. Už to bylo lepší, bolest se nedostavila. Opatrně jsem se dotkl svého společníka.

„Víš co? Budu ti říkat Barbucha. Ne! Barbucha ne! Barbulík. Budu ti říkat Barbulík. Můžu?“

Jedno jeho chapadélko se mi přesunulo na čelo a příjemně chladilo.

„Ano. Oslovuj mě, jak to ti vyhovuje. A teď, jestli chceš, můžeš pomalu vstát.“

Zkusil jsem to. Hmota pode mnou, o které jsem si myslel, že je to lůžko, se zformovala do podoby křesla a podpírala mě v pohodlném polosedu. Zvolna se mi začala vybavovat minulost. Barbulík se ke mně přitulil a položil mi na čelo ještě jedno chapadlo.

„Mysli na něco hezkého,“ poručil mi. Vybavilo se mi skleníkové patro školy. Bylo tam také spoustu zelené. Rostliny dovezené z planety Země tam nádherně voněly, na listech se mihotaly kapičky vody. Některé z rostlin barevně roz-

kvétaly. Dokonce kolem létal opylovací hmyz. Vžil jsem se do té vzpomínky, že jsem málem cítil opojnou vůni. Upadal jsem do příjemného polospánku. Nevím, jak dlouho jsem spal, ale když jsem se probudil, Barbulík byl stále stulený vedle mě.

„Co se stalo s Benem,“ zeptal jsem se ho. Lehce odsunul zelený závěs, či co to bylo, a za ním jsem uviděl spícího Bena. Chrápal. Chrápal pěkně nahlas.

„Je v lepší kondici než ty. Můžeš ho probudit.“

Barbulík se svezl na zem a legračně hopsavými poskoky se vytratil.

„Bene, Bene, probuď se! Já jsem tak šťastnej, že jsme to přežili. No tak, Bene...“

Musel jsem s ním zatřást. Ještě párkrát chrochtнул a posadil se. Odpočívací hmota se opět snaživě přizpůsobila jeho tělu.

„Kde to jsme?“

„To nevím. Ale žijeme. To je prima, ne?“

„Jasně, Tome, jenže...“

„Ale já nejsem Tom. Už vím, jak se jmenuju, na všechno jsem si vzpomněl. Jsem Petr.“

„Tak Petr? Asi se mi to bude chvíli plést, Tome – tedy chci říct – Petře. Hrom do korábu, nějak mi to myšlení zarezlo.“

„To nic, za chvíli to bude dobrý, Bene.“

„Doufejme. To je zvláštní, všechno tu vidím zeleně. Kde to vlastně jsme? Někdo nás zřejmě zachránil. Ale kdo? Pověz mi, Petře, jsou tu lidi?“

Mnul si oči, jako by se chtěl ještě jednou probudit.

„Nevím. Žádného jsem neviděl. Myslím, že nejsou, až na nás dva.“

Podíval se na mě. Nejdřív se mu usmály oči, pak celý obličej. Přitáhl si mě a posadil vedle sebe. Hmota se pod námi propadla, asi jsme na ni byli moc těžcí.

„Je to prima, že jsme to oba přežili, máš pravdu, Petře. Jsi narozený na šťastně planetě. Vlastně jsi třikrát o vlas unikl

smrti. A jak se cítíš teď?“

„Fajn.“

„Jsi celý zelený...“, oba se rozesmáli, neboť tady hrálo do zelena úplně všechno. Náhle Ben ztichl a překvapeně zamrkal. Do pokoje totiž právě přihupkal Barbulík.

„ŠFŠK vás chce vidět. Ale musíte si vzít obleky, složení zdejšího vzduchu vašemu dýchání nevyhovuje. Pojdte za mnou, zde tahle chodba vede přímo do vaší rakety. Až se obléknete, vraťte se, počkám tu na vás.“

Opravdu. Na konci chodby jsme se protáhli do našeho kosmického tělesa. V boku rakety byl vyříznutý otvor a na něj byl přilepen průchod. Vyspělá technika, vskutku, ale že má raketa dveře a jak se otvírají, na to nepřišli. No, hlavně, že nám dokázali vytvořit prostor, kde můžeme dýchat. Napadla mě otázka, zda bychom my, lidé, dovedli vytvořit pro vetřelce prostředí, kde může přežít a dokonce ho v nouzi zachránit. Kdo ví? Snad. V lodi zůstalo všechno na svém místě. Ben ještě kdesi vylovil trochu jídla, které jsme při oblékání rychle zhlkli. No jo, jak my se tu vlastně budeme stravovat? Ale co. Necháme to na ŠFŠK, ten je tu asi nejchytřejší. Čekal jsem, že najdeme Barbulíka taky ve skafandru, ale asi žádný nepotřeboval. Hopkal před námi a zavedl nás do výtahu. Možná to výtah nebyl, to nevím, ale podobalo se mu to. Ačkoliv jsme necítili žádný pohyb, přemístilo nás to do dalšího zvláštního uzavřeného prostoru. Podlahu to mělo hebkou jako koberec a stěny také. Skoro jsem měl pocit, že jsou živé. Chvěly se a měnily povrch.

„ŠFŠK vás zdraví,“ tlumočil Barbulík.

„Ale my nikoho nevidíme,“ divil jsem se.

Benovi se má odpověď zdála si nezdvořilá, neboť mi téměř skočil do řeči: „Ale to nevádí. My ho zdravíme také a děkujeme za záchranu.“

„Sundejte si rukavice a položte ruce na tohle místo,“ ukázal nám Barbulík, „sice nic nevidíte a neuslyšíte, ale

budete ho vnímat.“

Měl pravdu. Když jsem zavřel oči, cítil jsem lehké mra-venčení v prstech a najednou jsem uviděl celou zdejší planetu. Bylo tu tolik různých forem života, že to bylo nad veškerou představivost. Zaujali mě drobní kvítkomotýlci – byli tak roztomilí – ale hned jsem věděl, že bych se jich nesměl dotknout, neboť energie mého těla by je zabila. Viděl jsem skály – nerudné, bez pohybu, ale živé. Na nich pulzovala kolonie podobná mýdlovým bublinám. Nedokážu to všechno popsat. U každého druhu života mi však bylo hned jasné, jaké potřebuje životní podmínky, jak se množí a zaniká. Všichni tu žili v úžasné snášenlivosti. Pak jsem uviděl jezero – zelené – pochopitelně. Na hladině plavaly řasy a já vyrozuměl, že tohle bude naše zdejší potrava. Ještě nám ŠFŠK ukázal prostor, ve kterém se smíme pohybovat. Platí tu pro všechny jeden přísný zákon: kdo se nepřizpůsobí ostatním, musí z planety pryč nebo je zlikvidován. Zákon je to tvrdý, ale praktický. No, co se dá dělat, vybírat si nemůžeme. Ale žít tady trvale? Najednou jsem se zase vrátil zpátky k Benovi a Barbulíkovi. Sundal jsem ruku z hebké stěny. Barbulík se mě dotkl: „ŠFŠK si s vámi neví rady. Zatím se tu všem moc líbilo a chtěli tu zůstat. Vám se tu nelíbí. Chcete pryč. Ale vlastními silami to nedokážete. ŠFŠK pro vás bude hledat východisko, zatím se musíte přizpůsobit.“

Tím byla audience skončena a my zase nastoupili do výta- hu. Konečně jsme se mohli opět svléknout, byla to úleva. Uvelebili jsme se v raketě, přece jen jsme se v ní cítili víc doma. Trochu nás návštěva u ŠFŠK rozladila. Zklamali jsme ho. A on nám chce pomoci. Jenže jak nám může pomoci hmota, kterou ani nevidíme? Ani Benovi ani mně nebylo do řeči. Barbulík někam zmizel, jen zelené světlo se vtíralo skrz okna rakety...

(Teď zase kousek vypráví Ben.)

Zpočátku se to tu zdálo beznadějně všední a nudné. Bloumali jsme s Petrem po vymezeném prostoru, nikde nic na práci. Copak Petr, ten si měl pořád co povídat s tou svou chlupatou chobotnicí, ale co takovej starej praktik jako já? Raketa se opravit nedá, jinač nás k žádným strojům nepustí... Ne že bych to nezkusil, ale ŠFŠK má snad zvědy všude. Hned mě hnali zpátky. Ještě že to Petr neviděl, potrhá by se smíchy při pohledu, jak starej dědek utíká před strážnými světýlky. Naštěstí mi pak Barbulík přinesl zvláštní malý záříč. Snad týden jsem ho měl v raketě a neodvážil se ho použít. Pak mi ho ta chlupatá potvora zapnula sama. Od toho dne už mě nic jiného nezajímalo. Mělo to přitažlivost drogy. Vlastně to byla televize na sny a vzpomínky. Všechny představy se ta podobaly skutečnosti, že jsem žil v úplně jiném světě. Znovu jsem prožil dětství, mládí, spoustu nádherných dobrodružství. Najednou mi tu bylo ohromně dobře. Jen Petrovi se to nelíbilo. Dokonce jsem ho jednou přistihl, jak se snaží přístroj poškodit. Myslím, že to bylo poprvé, co jsem ho uhodil. Pak jsem ho několik dní neviděl, ale nijak mi to nevadilo. Však on se neztratí. Všechno bylo tak snadné. Čas letěl mezi samými příjemnými sny. Asi by to tak zůstalo až do konce mého života, nebýt onoho nešťastného maléru. Jak vznikl? Z nudy. Jak jinak. Petr se tu zkrátka nudil. Ani jsem si nevšiml, že se pustil do stavby silné vysílačky. Tu a tam se mě přišel na něco zeptat. Normálně bych hned věděl, o co jde, ale v opojení své drogy jsem odpovídal automaticky, bez dalšího zájmu. A pak přišel ten den, na který dosud nerad vzpomínám.

(O průšvihy a jak to dopadlo vypráví Petr.)

Barbulík se se mnou jako každý den vrátil z výletu po planetě a pak zmizel někam, kde zřejmě dočerpával ztracenou energii. I na mě čekalo jídlo. Bylo o něco lepší než v raketě, ale také žádný zázrak. Kromě toho už jenom pohled na jeho trvale zelenou barvu mi bral chuť. Ben se přišel najíst také, ale jeho pohled byl stále podivně rozostřený, sice na otázky odpovídal, ale neprojevoval už o nic sebemenší zájem, jen o ten svůj zářič na sny. Stále ještě jsem cítil na tváři facku, kterou mi Ben uštědřil, když jsem se ten krám pokusil zničit. Copak je to možné, aby se člověk takhle změnil? A pak se Barbulík diví, že tu nejsem šťastný. Vstal jsem od nedojedeného jídla a zavřel se do kabiny v raketě. Dnes. Dnes poprvé vyzkouším svou supersilnou vysílačku, kterou tu tajně vyrábím. Přece není možné, aby nás někdo ve vesmíru neuslyšel. Tohle přece není život! To už je lepší usnout na věky někde v raketě. Škoda, že tu Ben není se mnou, cítil bych se líp. Připojil jsem vysílačku na raketový zdroj, snad není ještě příliš vyhaslý. Otočil jsem pomalu spínačem a začal vyfukávat první signály svého poselství lidem. Jenže ještě než jsem stačil odvysílat polohu zdejší planety, začaly se dít divné věci.

Zdroj energie začal vynechávat a během několika sekund vyhasl. Zároveň se kolem rakety rozzářilo intenzivní nazelenalé světlo. Začala se mě zmocňovat těžká malátnost. Ruka se mi sama sesunula z vysílačky a nahmátl jsem Barbulíka. Vnímal jsem, jak mi říká: „Udělal jsi zlou věc, Petře. Nic už nebude jako bylo. Musíme jít, pojď. Vezmi si skafandr.“

Poslouchal jsem Barbulíka jako ve snu. Teprve u ŠFŠK se moje mysl vyjasnila. Uviděl jsem Bena a uvědomil si, kde jsme.

„Položte ruku na tohle místo,“ řekl nám jako poprvé Bar-

bulík. Poslechli jsme. Ale tentokrát to nebylo příjemné. Před námi se objevil obraz zkázy, kterou zavinila moje vysílačka. Jedna kolonie nepřežila, dvě byly těžce poškozené vysílanými vlnami.

„Tohle jsem nechtěl,“ toužil jsem vykřiknout, ale nešlo to. A pak jsem začal vnímat i rozsudek nad námi. Budeme odvezeni na první planetu, kde budou pro nás vyhovující podmínky. Barbulíka už neuvídíme. Byl ručitelem za naše skutky. Nezvládl to a jako příslušník téhle planety za to zaplatí. To už jsem nevydržel. Odtrhl jsem ruku od živé hmoty a začal do ní bušit pěstmi, až zezelenala téměř do černé barvy.

„To nesmíte, to ne! Barbulík je přítel, nedovolím, abyste ho zabili. Slyšíte? Rozumíte? On je přítel! Chci, aby tu byl!“

„Jsem tady, uklidni se,“ ucítil jsem na ruce Barbulíkovo chapadélko. Sevřel jsem ho do náruče.

„Nepustím tě, budeš pořád s námi.“

„Nejde to, Petře, nemohu porušit zákony na Naší.“

„Umřu tedy s tebou,“ rozhodl jsem se.

Do pulzující místnosti vstoupil další živý tvor, kterého jsme dosud na planetě nepotkali. Benův pohled jako by se vrátil z cizích krajin. Najednou byl lidský a jasný. Bylo v něm něco velice lidského – strach.

„Et, to je Et,“ vydechl překvapeně. Nový příchozí se trochu podobal lidem stavbou těla, jen byl trochu vyšší. Kůži mu pokrývaly hladké šupiny s kovovým leskem a oči měl složené z různě barevných částí.

„Přišel si pro mě,“ stručně mi oznámil Barbulík a chtěl vyklouznout z mého náručí.

„Ne, já tě nepustím. Buď nikdo nebo oba.“

Et natáhl šupinatou ruku k Barbulíkovi. Náhle se však vzpamatoval Ben. Odstrčil nás oba a postavil se Etovi do cesty. Et rychle stáhl ruku, aby se Bena nedotkl. Barbulík se zavrtěl.

„Pusť mě, Petře. Jeho to velice vyčerpává. Ve své blízkosti musí mít svou energii...“ chvíli zaváhal, jak hledal přijatelný srozumitelný výraz, „musí ji mít zkratovanou, jinak i jeho pohled by vás zabil.“

„Vážně? A jak to dělá na zdejší planetě?“ podivil jsem se. „Vůbec nevychází. Nemůže. Jen ŠFŠK ho snese. Naučil se ovládat svou energii, ale ne úplně. Pusť mě. Už to dlouho nevydrží a zabije nás všechny.“

„Stejně nemáme co ztratit,“ ozval se tentokrát Ben, „tak ať si poslouží. Žádné jednodušší řešení ani neexistuje.“

Jenže jak natáhl dlaň k Etovi, ten se otočil a zmizel v záhybech chodby. Ben mě vzal kolem ramen a chtěl vyrazit za ním, ale chodba zmizela. Bezradně jsme se po sobě podívali. Barbulík se chvěl a mlčel.

„Ruku,“ kývl Ben a oba jsme zase vložili ruce na místo dorozumívání. Chvíli trvalo, než jsme pocítili, že s námi ŠFŠK navázal spojení. – Odletíte s Etem v jeho raketě. Barbulík může s vámi. Jděte okamžitě, podmínky jsou pro vás vhodné. Jste příliš nestálí a nedisciplinovaní pro Naši. Nevracejte se, už byste nebyli přijati.

Tak jsme porozuměli konečnému sdělení ŠFŠK. Výtah nás tentokrát odvezl k neznámé vesmírné lodi. Otevřené vstupy nám vyznačily cestu až do kabiny. Pak se za námi zavřely. Eta jsme už nespatri. Natáhli jsme si na kuklu skafandru připravené čelenky, Barbulík se zepředu přichytil mé kombinézy a ztuhl. Víc už nevím, protože jsme okamžitě usnuli.

Trochu mě brněla hlava, když jsem se probudil. Barbulík se mě držel a vypadalo to, že ještě spí. Že už by byl čas odstartovat? Mrknul jsem po Benovi. Právě se protahoval, ale moc vyspale se netvářil. Tak jako mě předtím něco nabádalo, abych si čelenku navlékl, tak i teď mi něco říkalo, abych ji stáhl. Odložil jsem ji tedy a pošimral Barbulíka na chapadélkách. Chvíli trvalo, než se probral, ale pak povylezl, odepnul mi přilbu a obtočil mi kolem čela

svoje chapadlo. Bylo velice příjemné a uklidňující.

„Nemůžeš se zeptat Eta, kdy odstartujeme?“

Barbulík se zavrtěl: „Už jsme odstartovali a už jsme i přistáli. Můžeme vystoupit.“

„Cože?“ Nemohl jsem pochopit, jak by to bylo možné, když o ničem nevím.

„Jsme na místě, odkud vaše původní raketa odstartovala, můžeme vystoupit,“ opakoval Barbulík.

„Ale tady byli Etové a všechno zničili,“ namítl Ben nedůvěřivě.

„Už je to v pořádku. Etové se nakonec s lidmi domluvili a z téhle planety odešli. Nechtěli vám ublížit, jen neodhadli svou energii.“

„Jako já na Naší,“ povzdechl jsem si.

„Ale jak je možné, že jsme se během letu neprobudili?“

„Et zastavil váš život do téhle chvíle.“

„A jak to všechno víš?“

„Mluvil jsem s ním.“

„Kdy?“

„Pořád s ním mohu mluvit, dokud je nablízku.“

„A o čem jste ještě mluvili?“

„Et nemohl pochopit, kde tak nedokonalé bytosti, jako jste vy, vzaly tolik síly.“

„Jaké síly?“

„Té, co jste použili u ŠFŠK, když mě měl odvést.“

„Nejsem si vědom, že bychom použili síly...“

„Ale ano. Vyzařovalo z vás tolik síly, že jste změnili rozhodnutí ŠFŠK a to se během doby, co já pamatuji, ještě nikomu nepodařilo. I já tu sílu u tebe cítím, Petře.“

„To je legrace. A já o tom nic nevím.“

„Nechte už toho povídání,“ přerušil nás Ben, „a pojdte se raději podívat ven.“

„Můžeme Etovi nějak poděkovat?“ zeptal jsem se ještě, ale Barbulík řekl, že ne. Pak už jsem pospíchal za Benem. Bylo to tak. Přistáli jsme na velkém kosmodromu hned

vedle raketového muzea.

Sestoupili jsme na podzemní pohyblivý chodník, který už teď fungoval, a než jsme dorazili do nástupní haly, Etova loď už byla pryč. Ani jsme se nestačili rozkoukat a hned nás všechny tři šoupli do karantény. No co, musíme to chvíli vydržet. Hlavně, že tu není zelená strava. Po závěrečných vyšetřeních nás prý pošlou zotavit se na Zem i s Barbulíkem. Už se na to všichni moc těšíme.